

## STRESZCZENIE

Podstawowym celem niniejszej rozprawy (Analiza twórczości dramaturgicznej i teatralnej Abe Kōbō) jest charakterystyka twórczości dramaturgicznej i teatralnej Abe Kōbō (1924-1993), japońskiego pisarza, reżysera, fotografa, kompozytora. Analiza została ograniczona do lat 1965-1979, kiedy działalność artysty związana z teatrem była największa.

Twórczość dramaturgiczna została omówiona na przykładzie dziewięciu wybranych (spośród ponad trzydziestu) sztuk teatralnych. Sztuki zostały podzielone na trzy części: dramaty społeczne, tryptyk egzystencjalny oraz dramaty wizualne. Zostały przedstawione charakterystyczne dla dramaturgii Abe Kōbō elementy (tematyka, motywy) oraz sposób ewoluowania, na przestrzeni lat, poglądów pisarza na temat dramatu.

Twórczość teatralna została omówiona na przykładzie działalności Abe Kōbō Studio (Abe Kōbō Sutajio, 1973-1979), założonej przez pisarza grupy teatralnej, w której reżyserował on własne sztuki. Podstawowym przedmiotem badań jest w tym przypadku sposób pracy z aktorem, który Abe praktykował w ramach działalności Studio. Zaprezentowane zostały najważniejsze założenia, pojęcia oraz ćwiczenia składające się na zaproponowaną przez Abego koncepcję treningu aktorskiego.

Dokonania Abe Kōbō w dziedzinie dramaturgii i teatru zostały osadzone w kontekście nurtów japońskich (shingeki, angura) i światowych (teatr absurdu i postdramatyczny), znaczących w ramach czasowych zakreślonych w niniejszej dysertacji. Analizie poddany został również stosunek Abego do rodzimego teatru klasycznego. Takie zestawienie pozwoliło na odnalezienie wielu unikatowych i często niedostrzeganych cech w twórczości tego pisarza, jak dążenie do redukcji słowa w dramacie, powolne odchodzenie od linearnej fabuły w stronę surrealistycznych opowieści, przywiązywanie dużej wagi do strony plastycznej przedstawienia czy czerpanie (nieświadome) z japońskich tradycji teatralnych.